

нали отъ трудъ затворятъ очи да видятъ пакъ слънчевото утро на голѣма Св. Богородица.

Камбанитѣ на Св. Троица запѣватъ весело, като млади косове, безгрижни и дръзки.

Заточеницитѣ навеждатъ очи, задържатъ веригитѣ си да не звънтятъ и слушатъ. Ще имъ се да преброятъ едновременно всички удари на камбанитѣ и да ги запомнятъ. Сърдцата имъ прѣчатъ; тѣ тупятъ силно и тежко. Сломени сърдца.

Не! Нѣма да запомнятъ броя на ударитѣ, но пѣсенъта, веселата празнична пѣсенъ на медъта— нѣма да забравятъ. Никога нѣма да я забравятъ. Когато тѣжното стенание на веригитѣ имъ до-тегне, тѣ ще си спомнятъ пѣсенъта на разигра-нитѣ камбани. Съ нея ще се тешатъ.

Низамитѣ поправятъ мундиритѣ си и заста-ватъ мирно. Отъ конака се задаватъ нѣколцина офицери. Води ги замѣстникъ валията Ешрефъ-паша:

— Днесъ заминавате за Акия. Всемилостивиятъ нашъ господарь Абдулъ Хамидъ показа къмъ васъ незаслужена милость, като замѣни смъртнитѣ ви присжди съ доживотенъ затворъ въ вериги.

Ешрефъ-паша се обръща къмъ единъ младъ, русъ мжжъ, юзбашия:

— Предавамъ ви заточеницитѣ. За всѣки единъ отъ тѣхъ отговаряте лично.

— Разбирамъ.

Пашата си трѣгва, придруженъ отъ офицерската си свита. Той дори не поглежда тия, за които доживотния затворъ въ вериги е незаслужена милость. Ако бѣше се кахърилъ и за комититѣ, сигурно отъ небето щѣше да падне огненъ дъждъ